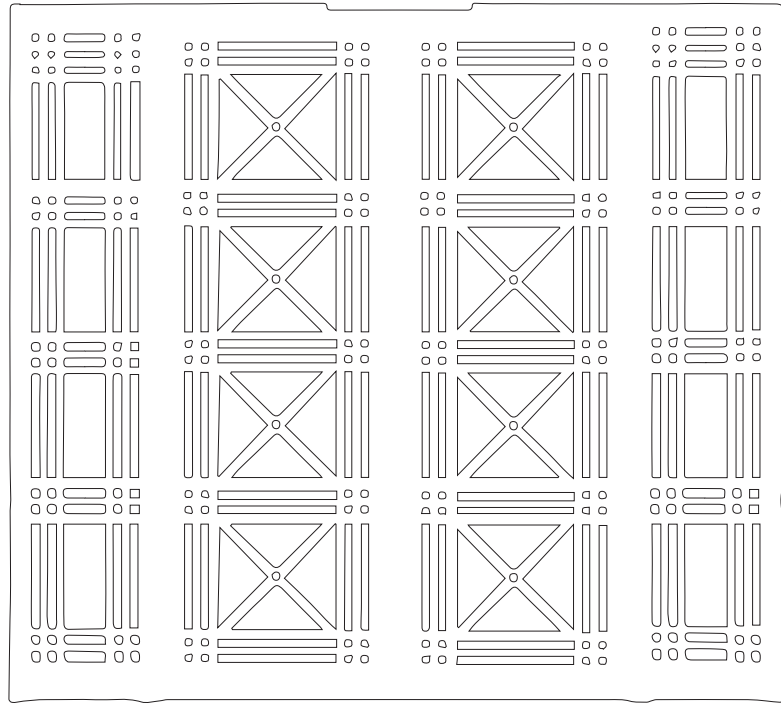

ΚΤΙΡΙΟ 1 - Το ατελιέ
Νίκος Κόνιαρης | Εμιλία Ξανθοπούλου

ΚΤΙΡΙΟ 1 - Το ατελιέ

Νίκος Κόνιαρης | Εμιλία Ξανθοπούλου

Ζωγραφική

Επιμέλεια
ΧΡΗΣΤΟΣ ΧΡΗΣΤΟΦΗΣ

15 ΑΠΡΙΛΙΟΥ – 1 ΙΟΥΝΙΟΥ 2019

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

ΕΚΘΕΣΗ

Επιμέλεια

Πινακοθήκη Γ. Βογιατζόγλου

Γραφείο τύπου - Δημόσιες σχέσεις

Μαρία Χάκα

Γραμματειακή υποστήριξη

Μαρία Χάκα

Συντονισμός

Γιώργος Βογιατζόγλου

Πινακοθήκη Γιώργου Ν. Βογιατζόγλου,
Ελ. Βενιζέλου 63, Νέα Ιωνία, 14231 Αττική.
Τ. + 30 210 27 10 472

E. info@vogiatzogloucollection.gr

w. <http://www.vogiatzogloucollection.gr>

Facebook: Πινακοθήκη Γιώργου Ν. Βογιατζόγλου

Twitter: @Vogiatzoglou_Co

YouTube: Pinakothiki Vogiatzoglou

Tumblr: VOGIATZOGLOU-ART-SPACE

LinkedIn: VOGIATZOGLOU ART SPACE

ISBN: 978-618-83988-3-2

© Πινακοθήκη Γιώργου Ν. Βογιατζόγλου

Αθήνα 2019

© Κειμένων: Οι συγγραφείς

Απαγορεύεται η κάθε είδους αναδημοσίευση του υλικού σε έντυπα και ηλεκτρονικά μέσα χωρίς την έγγραφη εξουσιοδότηση του συγγραφέα και του εκδότη. Οι παραβάτες διώκονται ποινικά βάσει του νόμου περί προστασίας της πνευματικής ιδιοκτησίας.

ΚΑΤΑΛΟΓΟΣ

Κείμενα

Γιώργος Βογιατζόγλου

Έλλη Κοκκίνη Καπλάνη

Ιωάννα Τσελέντη

Χρίστος Χριστοφής

Επιμέλεια

Γιώργος Βογιατζόγλου

Χρίστος Χριστοφής

Επιμέλεια κειμένων

Χρίστος Χριστοφής

Φωτογράφιση έργων

Λία Κόνιαρη

Στέλιος Γιανσακίδης

Κώστας Παπαπαναγιώτου

Επεξεργασία φωτογραφιών

Λία Κόνιαρη

Σχεδιασμός

Μιχάλης Τωμαδάκης

Εκτύπωση

Γιώργος Κωστόπουλος

Με την υποστήριξη Vogiatzoglou
Architects & Engineers.

Γιώργος Βογιατζόγλου

Πρόλογος

11

Χρίστος Χριστοφής

Νίκος Κόνιαρης: Η έκθεση του τραύματος

13

Ιωάννα Τσελέντη

το «2» ως «1»

15

Νίκος Κόνιαρης

Έργα

18

Χρίστος Χριστοφής

Εμιλία Ξανθοπούλου:

Ήταν αλλιώς πριν, θα είναι διαφορετικά μετά

63

Έλλη Κοκκίνη Καπλάνη

Μονάδες ζωής,

σε ρόλους της ίδιας της ζωής

65

Εμιλία Ξανθοπούλου

Έργα

66

Πρόλογος

ΓΙΩΡΓΟΣ ΒΟΓΙΑΤΖΟΓΛΟΥ

Το ΚΤΙΡΙΟ 1 της Πινακοθήκης Βογιατζόγλου συμπλήρωσε έξι χρόνια λειτουργίας σαν χώρος φιλοξενίας νέων καλλιτεχνών. Πολλοί οι νέοι εικαστικοί που το αγάπησαν και δούλεψαν εκεί για μεγάλο χρονικό διάστημα. Οι περισσότεροι από αυτούς είχαν την ευκαιρία να παρουσιάσουν το έργο τους στους χώρους της Πινακοθήκης μας. Ανάμεσά τους και οι αγαπητοί μου Εμιλία Ξανθοπούλου και Νίκος Κόνιαρης που «συγκατοίκησαν» στο ΚΤΙΡΙΟ 1 για 3 χρόνια και των οποίων το έργο παρουσιάζει σήμερα, με ιδιαίτερη χαρά, η Πινακοθήκη Βογιατζόγλου.

Έζησα τα έργα που δημιουργήθηκαν, στην εξέλιξή τους, και συχνά μοιράστηκα τους προβληματισμούς του Νίκου και της Εμιλίας. Ανθρωποκεντρική η δουλειά και των δύο. «Ανθρώπινα ερείπια» οι ήρωες του Κόνιαρη, «Πορτρέτα συναισθημάτων» τα έργα της Ξανθοπούλου. Με αγγίζουν βαθύτατα και οι δυο.

Πρόθεσή μας είναι να συνεχίσει να λειτουργεί το ΚΤΙΡΙΟ 1 σαν ζωντανός χώρος για την από κοινού δημιουργική ελευθερία και συγκατοίκηση, έχοντας πάντα σαν πρότυπο το ατελιέ της Καλλιθέας, με τους Φασιανό, Σπεράντζα και Στεφάνου, τη δεκαετία του '50.

Ευχαριστώ από καρδιάς τους φίλους της Πινακοθήκης μας που αγάπησαν και στηρίζουν με την παρουσία τους το έργο μας.

Απρίλιος 2019

Νίκος Κόνιαρης: Η έκθεση του τραύματος

Εξαντλημένα σώματα, σκυθρωπά βλέμματα σε καταθλιπτικά δωμάτια. Περισσότερο νεκροί παρά ζωντανοί οι ήρωες του Νίκου Κόνιαρη, οικότροφοι ψυχιατρείου. Η τρέλα παρούσα! Οι φιγούρες στα έργα του, για να τις βλέπουν καλύτερα, συχνά παίρνουν πόζες απόλυτης επιδειξιμανίας, χωρίς όμως να υπάρχει πρόσκληση στην ηδονή.

Πρωτότυπο δυνατό σχέδιο. Σπάνια και ιδιαίτερη η επιθετική και συγχρόνως ευαίσθητη χρωματική γκάμα.

Αναρωτιέμαι: Υπάρχει στη ζωγραφική οριακό σημείο αδιακρίσιας στην έκθεση του τραύματος, όπως στην περίπτωση της φωτογραφίας, του ρεπορτάζ, του τηλεοπτικού σόου; Λόγω του απόλυτα υποκειμενικού της απεικόνισης, σίγουρα όχι. Ούτως ή άλλως και τα προαναφερθέντα ηλεκτρονικά μέσα μπορούν εκ του ασφαλούς να καταγράφουν ξεδιάντροπα τον πόνο, χωρίς επιπτώσεις σε επίπεδο νομικό ή συνειδησιακό, διευρύνοντας τη γενική απάθεια. Εδώ όμως εντοπίζεται η ιδιαιτερότητα της ζωγραφικής και ειδικά αυτής του Κόνιαρη: Όχι από ασφαλή απόσταση, να μεταφέρει το τραύμα εντελώς υποκειμενικά. Να γίνει η ίδια η ζωγραφική τραύμα και η θέασή της πόνος και προβληματισμός. Μία συμμετοχή καλλιτέχνη και κοινού στην ιδιαίτερη ανθρώπινη στιγμή που τελικά την καθαγιάζει κατά τον Αριστοτελικό ορισμό της τραγωδίας: «Δι' ελέου και φόβου περαίνουσα των τοιούτων παθημάτων κάθαρσιν», με τη συμπάθεια και το δέος, τη συναισθηματική δηλαδή συμμετοχή στα βάσανα των ηρώων, ανακουφιζόμαστε από τα οδυνηρά συναισθήματα που προξενούν αυτά ακριβώς τα βάσανα. Μόνο που στην περίπτωση της ζωγραφικής του Νίκου Κόνιαρη δεν πρόκειται για fiction αλλά για άνοιγμα μιας πόρτας, πίσω από την οποία κάποιος υποφέρει - όλοι έχουμε υποφέρει.

Χρίστος Χριστοφής
Μάρτιος 2019

Το «2» ως «1»

Στα έργα του Νίκου Κόνιαρη πρωταγωνιστής είναι η ανθρώπινη μορφή. Μια ανθρώπινη μορφή που δεν αλληλεπιδρά· τοποθετείται μόνη της σε ένα περιβάλλον, χωρίς να έχει άλλες μορφές για να συνομιλήσει. Οι επιβλητικές φιγούρες, που δημιουργεί ο ζωγράφος, μοιάζουν φυλακισμένες, εγκλωβισμένες μέσα στις τέσσερις πλευρές του τετάρου. Δεν επικοινωνούν με άλλη φιγούρα ζωγραφισμένη στον καμβά αλλά με τον ίδιο τον θεατή. Ως ήρωες σαρκικοί αναζητούν το βλέμμα του, για να υπάρξουν. Μέσα από την παρουσία του θεατή και μόνο μέσω αυτής αρχίζει να υφίσταται μια δυαδική σχέση μεταξύ του ιδίου και της ζωγραφισμένης μορφής. Έτσι, το «1» της απεικονιζόμενης μορφής γίνεται «2», φιγούρα - θεατής.

Ανατρέχοντας τους πίνακες του ζωγράφου, γινόμαστε αυτόπτες μάρτυρες μιας σταδιακής αποδόμησης του περιβάλλοντος και μιας αργής και βασανιστικής αλλοίωσης της ανθρώπινης μορφής. Μπροστά μας, εκτυλίσσονται δύο μάχες, σε ένα πρώτο επίπεδο, μεταξύ περιβάλλοντος και ανθρώπινης μορφής και, σε ένα δεύτερο, μεταξύ χρώματος και σχήματος.

Πρώτο χάνεται σταδιακά το αποτελούμενο από καθημερινά και τετριμμένα αντικείμενα ψυχρό και απόμακρο περιβάλλον. Τη θέση του παίρνει το χρώμα· στην αρχή οργανωμένο, τακτοποιημένο σε διακοσμητικά μοτίβα. Η ανθρώπινη μορφή δε

βρίσκεται, πλέον, σε έναν χώρο γνώριμο και οικείο· τοποθετείται δυναμικά, μπροστά σε οποιαδήποτε επιφάνεια, δημιουργώντας μια έντονη αντίθεση μεταξύ του εκλεπτυσμένου, ήρεμου και τακτοποιημένου διακοσμητικού μοτίβου και της ωμής ζωώδους σάρκας. Ίσως πια δεν έχει σημασία πού βρίσκεται αυτό το πονεμένο πλάσμα· ίσως η οδύνη του μπορεί να κυριαρχήσει ακόμη και σε ένα όμορφο περιτύλιγμα δώρου· ίσως, εν τέλει, το περιβάλλον στο οποίο ζούμε εμείς οι ίδιοι έχει αποκτήσει τη μορφή περιτυλίγματος, ενός μοτίβου που επαναλαμβάνεται αδιάκοπα· και οι άνθρωποι που συναντούμε γίνονται και αυτοί διακοσμητικές φιγούρες· ή μάλλον όχι, αν σταθούν δυναμικά μπροστά μας, όπως αυτές του ζωγράφου.

Το χρώμα παίρνει τη θέση των ζωγραφισμένων αντικειμένων και τα απτά αντικείμενα παίρνουν τη θέση του καμβά. Σε αρκετά από τα έργα του ζωγράφου, τα καθημερινά, τετριμμένα, ευτελή και φθαρμένα αντικείμενα, όπως φορεμένα ρούχα και κάλτσες, σεντόνια, πατσαβούρια, χρωμοπαγίδες, γυαλόχαρτα και χαρτιά περιτυλίγματος, παύουν να έχουν ρόλο στην ζωγραφισμένη εικόνα και γίνονται «Επιφάνειες», επιφάνειες νεκρές που αποκτούν ζωή μέσα από το χρώμα.

Η αποδόμηση συνεχίζεται και το χρώμα χρησιμοποιείται αυθύπαρκτο στην επιφάνεια, ως ύλη καθαρή, αυτοτελής, που δε μεταπλάθεται σε αντικείμενα. Αποκτά ρόλο σημαντικό και κυρίαρχο. Άτακτα και άναρχα τοποθετημένο είναι έτοιμο να γεννήσει την ανθρώπινη σάρκα ή και να την καταπιεί. Η ανθρώπινη μορφή αρχίζει να χάνει την ταυτότητά της· τα χαρακτηριστικά της αλλοιώνονται και το συγκεκριμένο γίνεται αφηρημένο. Μέσα από την ύλη αναδύονται οι μορφές, σαν να έχει χαθεί το ποιητικό αίτιο και να έχει κυριαρχήσει, πλέον, μόνο το υλικό αίτιο, η πάστα, το χρώμα.

Κάθε πίνακας αποτελεί μια μάχη. Ποιος θα κυριαρχήσει, η μορφή ή το χρώμα; Σε ορισμένους πίνακες, όπως στον «Ι. Κ.», η μορφή αναδύεται από την ύλη, σαν άγαλμα του Ροντέν,

όπου δίπλα της στέκει ενωμένη η ύλη, άγρια και ωμή. Σε άλλους πίνακες, όπως στον «Επιφάνεια M21» και τον «Ψ 36», το χρώμα εισβάλλει μέσα στη μορφή, την αλλοιώνει σε τέτοιον βαθμό που η ίδια χάνεται και γίνεται χρώμα.

Μέσα από αυτή τη μάχη μεταξύ απεικόνισης και ύλης, σχήματος και χρώματος, οι ανθρώπινες μορφές, αλλοιωμένες πια, αποκτούν υπερβατική φύση, σαν σώματα που αιωρούνται στην κόλαση του Δάντη. Χάνοντας συνάμα την δική τους ταυτότητα προκαλούν και προσκαλούν τον θεατή να ταυτιστεί μαζί τους και να μετάσχει σε μια περισσότερο επίγεια και απτή κόλαση, αυτή της καθημερινότητας.

Στα έργα του Νίκου Κόνιαρη, οι τίτλοι των έργων είναι αφηρημένοι, κενοί περιεχομένου· τα απεικονιζόμενα περιβάλλοντα απροσδιόριστα και οι ανθρώπινες μορφές χωρίς ταυτότητα. Αποτελούν, εν τέλει, έναν καθρέφτη για να συνομιλήσουμε με τον εαυτό μας, για να έρθουμε, ίσως, αντιμέτωποι με τη μοναξιά, τον πόνο και την ουσία της ύπαρξής μας. Έτσι ώστε το «2» να ξαναγίνει «1».

Ιωάννα Δ. Τσελέντη
Θεωρητικός Τέχνης

Νίκος Κόνιαρης

Ο Νίκος Κόνιαρης γεννήθηκε το 1975 στην Αθήνα. Σπούδασε Ζωγραφική στην ΑΣΚΤ, στο εργαστήριο της Ρένας Παπασπύρου, από όπου αποφοίτησε το 1999 με άριστα. Παράλληλα σπούδασε και Σκηνογραφία στο εργαστήριο του Γιώργου Ζιάκα. Παρακολούθησε επίσης μαθήματα στις Σχολές Καλών Τεχνών της Μαδρίτης και της Στουτγάρδης. Υπήρξε υπεύθυνος του θεάτρου «Εμπρός» και σκηνογράφος της θεατρικής ομάδας «OMMA studio» επί σειρά ετών. Εργάστηκε ως ζωγράφος-animator για την ταινία «Loving Vincent» των Dorota Kobiela και Hugh Welchman (υποψήφια για Oscar καλύτερης animation ταινίας 2018). Έχει παρουσιάσει το έργο του σε τέσσερις ατομικές εκθέσεις και σε πολλές ομαδικές στην Ελλάδα και το εξωτερικό. Ζει και εργάζεται στην Αθήνα.

Σκέψεις για
ανάπτυξη.

Η σάρκα είναι αυτό που μας κρατάει με τον κόσμο. Η σάρκα είναι το όχημα που μας φέρει. Η σάρκα του χρώματος λέει και δείχνει αυτά που δε λέγονται.

Οι φιγούρες παύουν να υπάρχουν μέσα σε ρεαλιστικούς χώρους. Συναίσθημα - αφήγηση και ψυχρός χώρος.

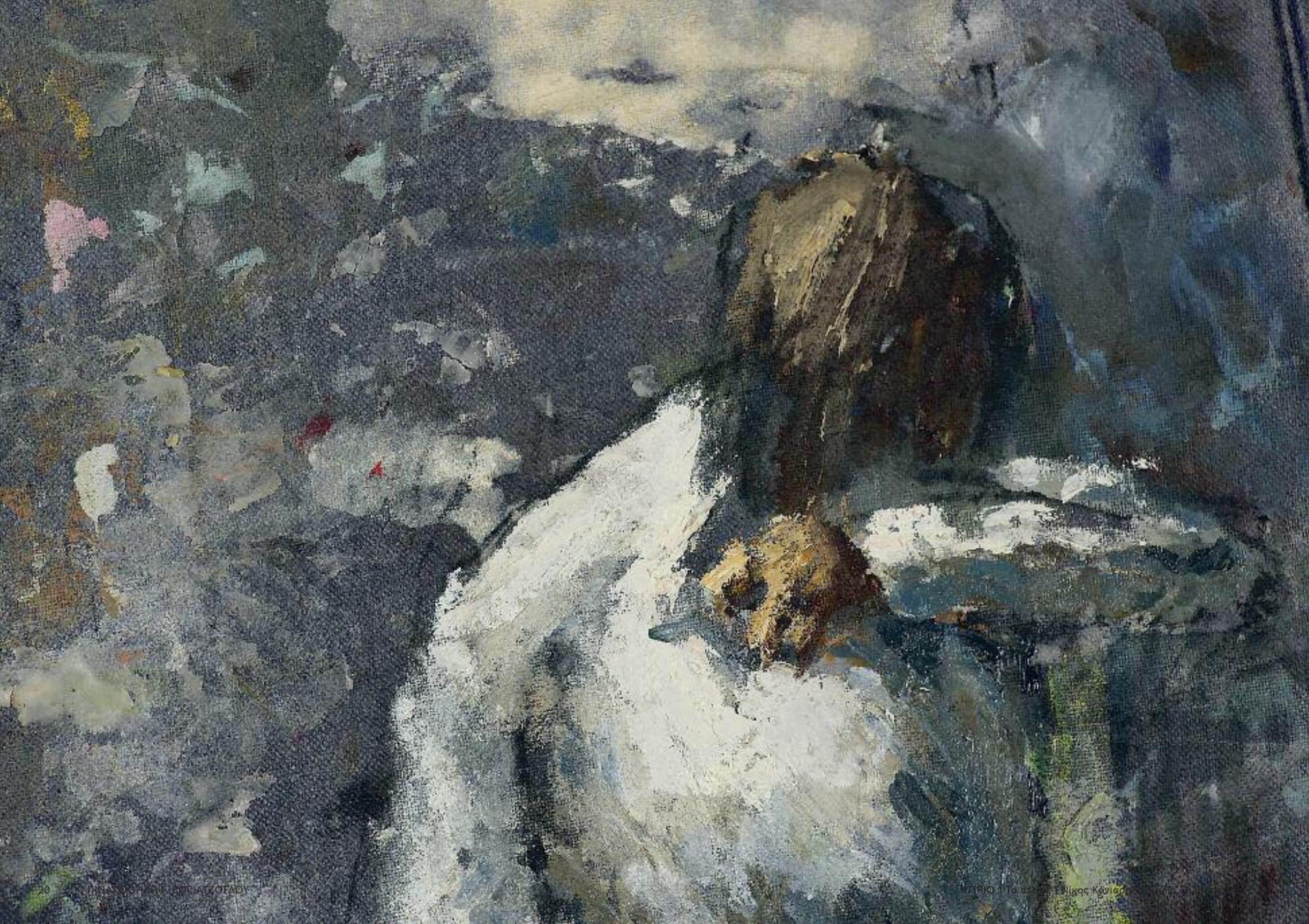
Οι χώροι διακοσμούν, στολίζουν αλλά και σχολιάζουν.

Οι χώροι γίνονται αόριστοι, αφηρημένοι → οι μορφές εξιδανικεύονται.

Το κορμί πάσχει, υποφέρει σιωπηλά μέσα σε ένα σύμπαν αδιάφορο, σε έναν κόσμο- φόντο.

Ανάμεσα στις δύο άκρες που ορίζονται από το τυχαίο και το μοιραίο.

N. K.

Επιφάνεια μικρό 16
Μικτή τεχνική
57 x 51 εκ.
2017

Συλλογή
Πινακοθήκης
Γ. Βογιατζόγλου
Αρ. κτ. 2764

I.K.
Λάδι σε καμβά
80 x 60 εκ.
2018

Λ
Λάδι σε καμβά
175 x 200 εκ.
2017

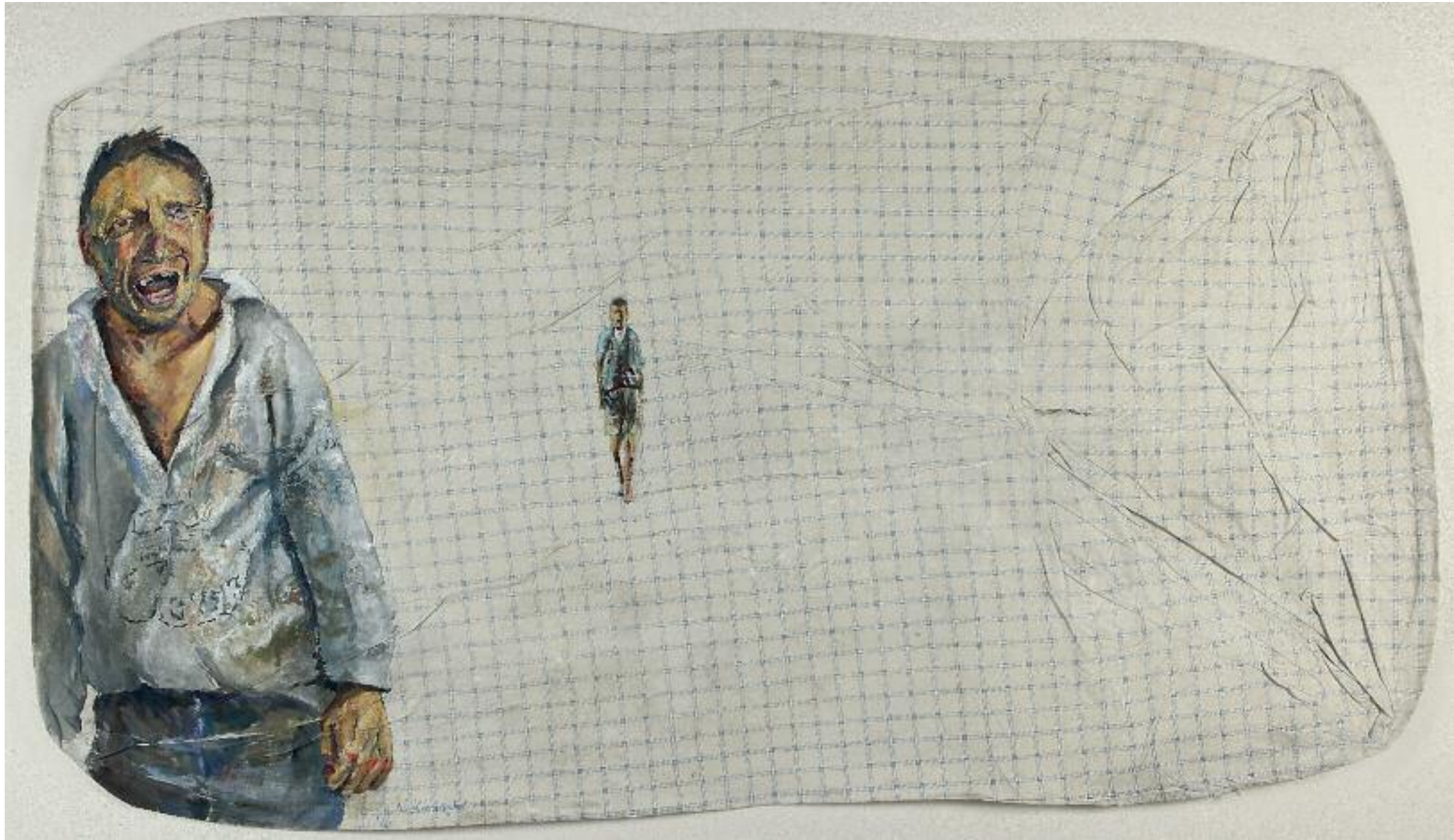
Επιφάνεια 1
Μικτή τεχνική
47 x 54 εκ.
2015

Επιφάνεια 2
Λάδι σε χαρτόνι
35 x 40 εκ.
2015

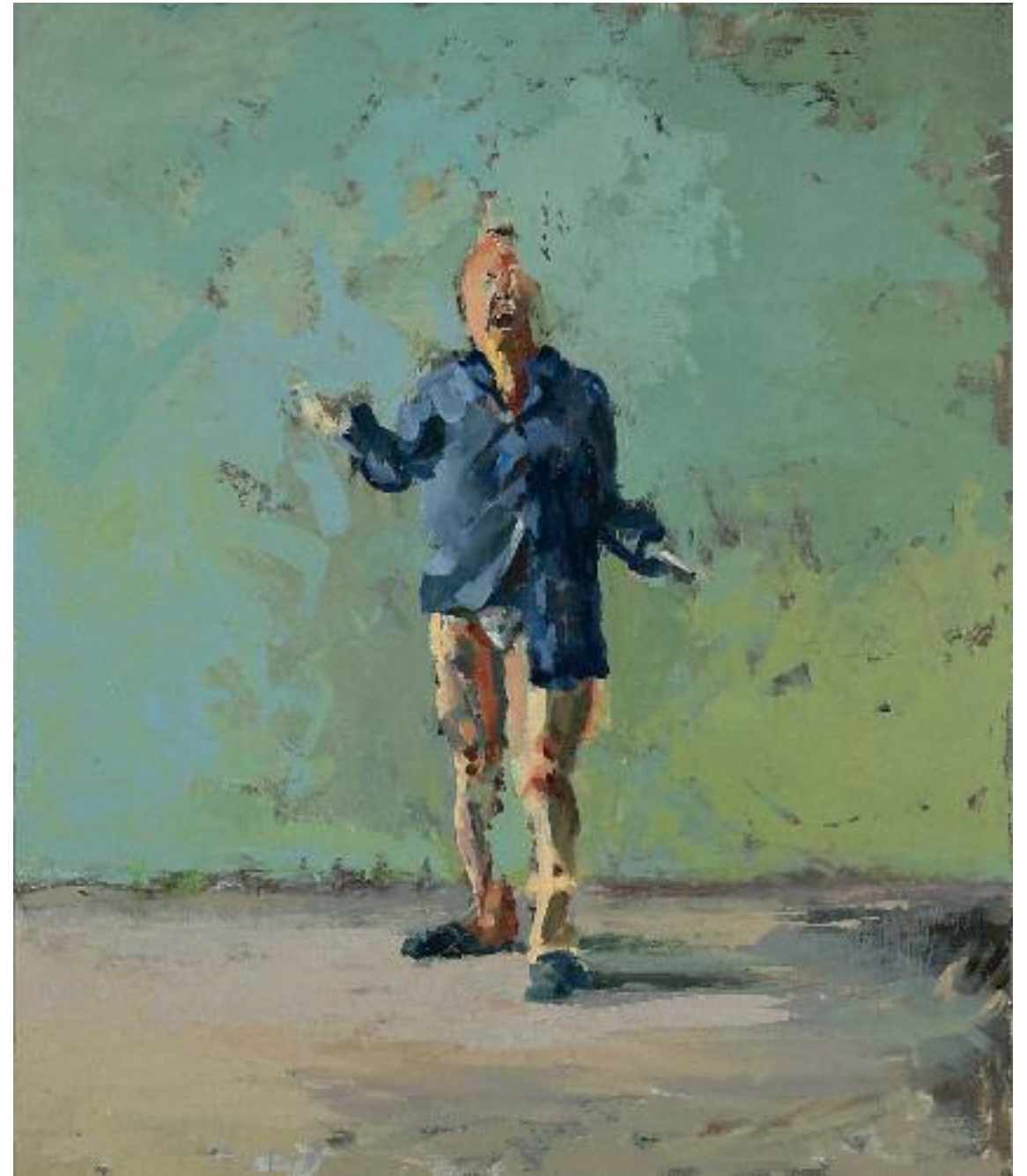
Επιφάνεια 13 ή Σκιά
Λάδι σε ξύλο
160 x 60 εκ.
2015

Επιφάνεια 5
Λάδι σε ύφασμα
113 x 199 εκ.
2016

Ψ37
Λάδι σε καμβά
140 x 120 εκ.
2018

Ψ32
Λάδι σε καμβά
140 x 120 εκ.
2017

Επιφάνεια μ17
Λάδι σε γυαλόχαρτο
56 x 45 εκ.
2017

Επιφάνεια μικρό 9
Ακρυλικό σε χαρτόνι
50 x 35 εκ.
2017

Επιφάνεια Μικρό 18
Λάδι σε χαρτί περιτυλίγματος
51 x 70 εκ.
2015

Μικρό Ψ σε μοτίβο
Μικτή τεχνική
33 x 24 εκ.
2015

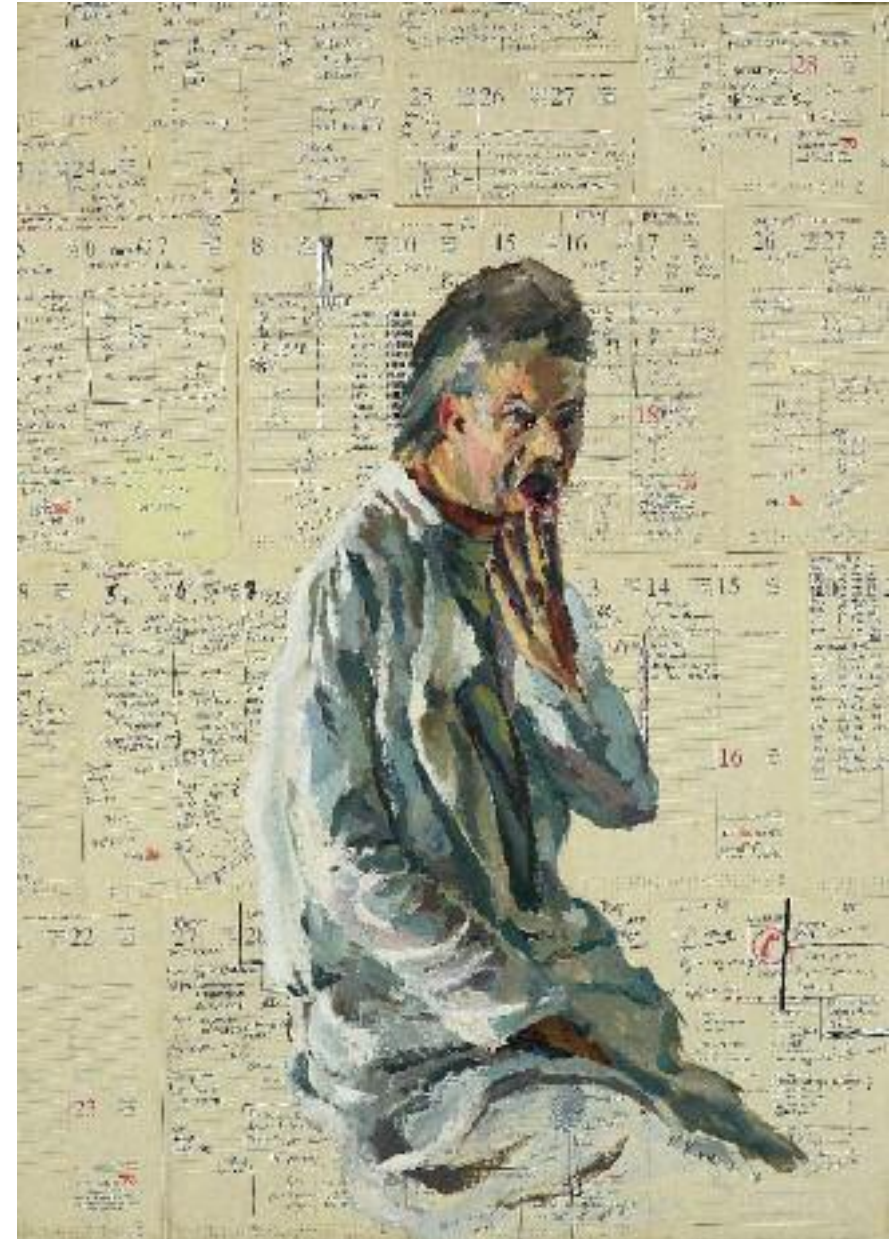
Επιφάνεια μικρό 12
Λάδι σε τυπωμένο χαρτί
33 x 24 εκ.
2015

Επιφάνεια μικρό 15
Λάδι σε τυπωμένο χαρτί
50 x 48 εκ.
2017

Επιφάνεια μ22
Μικτή τεχνική
42 x 57 εκ.
2018

Συλλογή
Πινακοθήκης
Γ. Βογιατζόγλου
Αρ. κτ. 2762

Επιφάνεια 8
Μικτή τεχνική
86 x 61 εκ.
2017

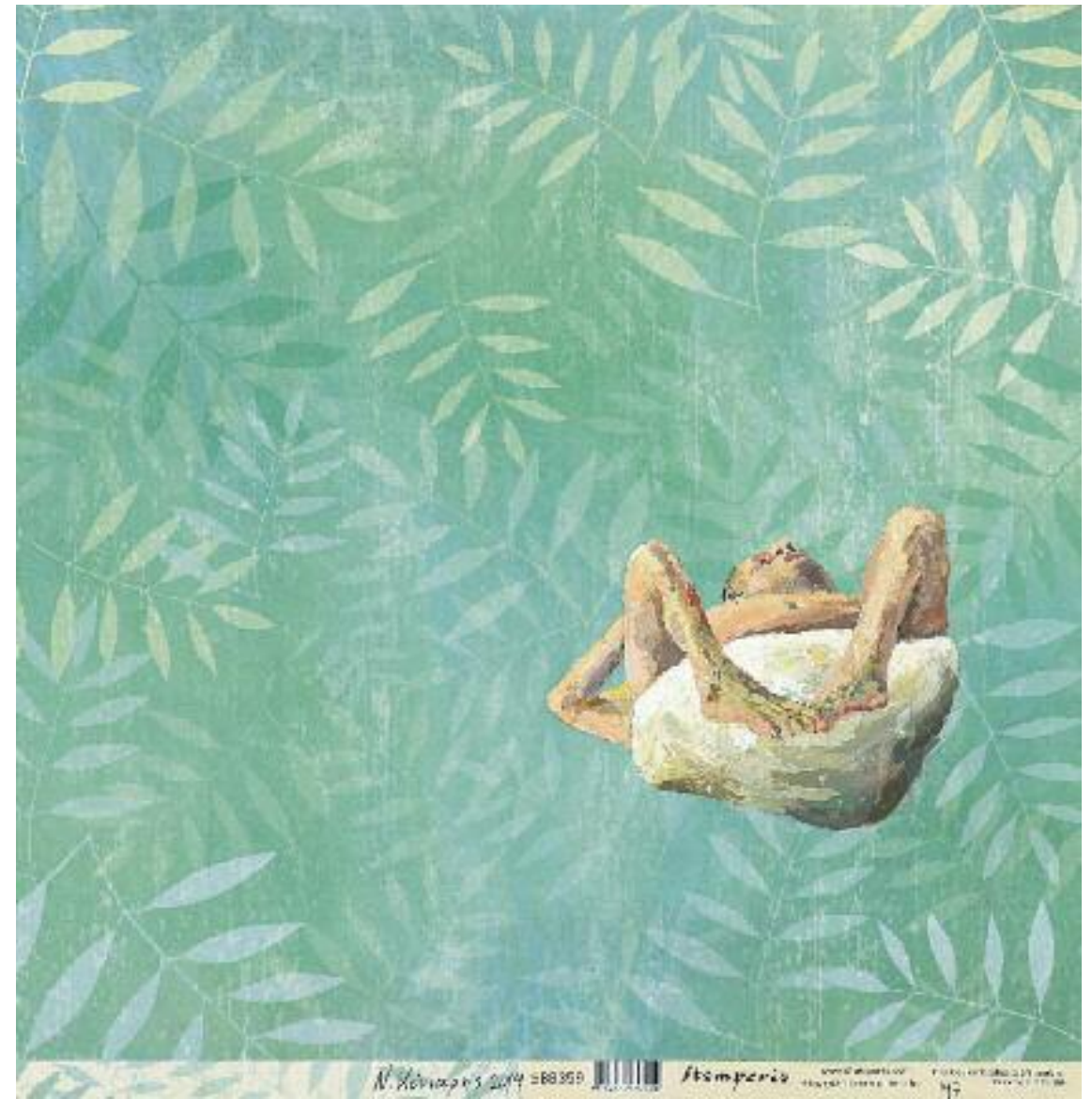

Ψ31
Λάδι σε καμβά
145 x 210 εκ.
2015

Συλλογή
Πινακοθήκης
Γ. Βογιατζόγλου
Αρ. κτ. 2760

Επιφάνεια μ25
 Ακρυλικό σε τυπωμένο χαρτί
 30 x 31 εκ.
 2019

Επιφάνεια μ25-1
 Ακρυλικό σε τυπωμένο χαρτί
 30 x 31 εκ.
 2019

Επιφάνεια 7 ή Η ρίζα
Ακρυλικό και λάδι σε καμβά
118 x 157 εκ.
2017

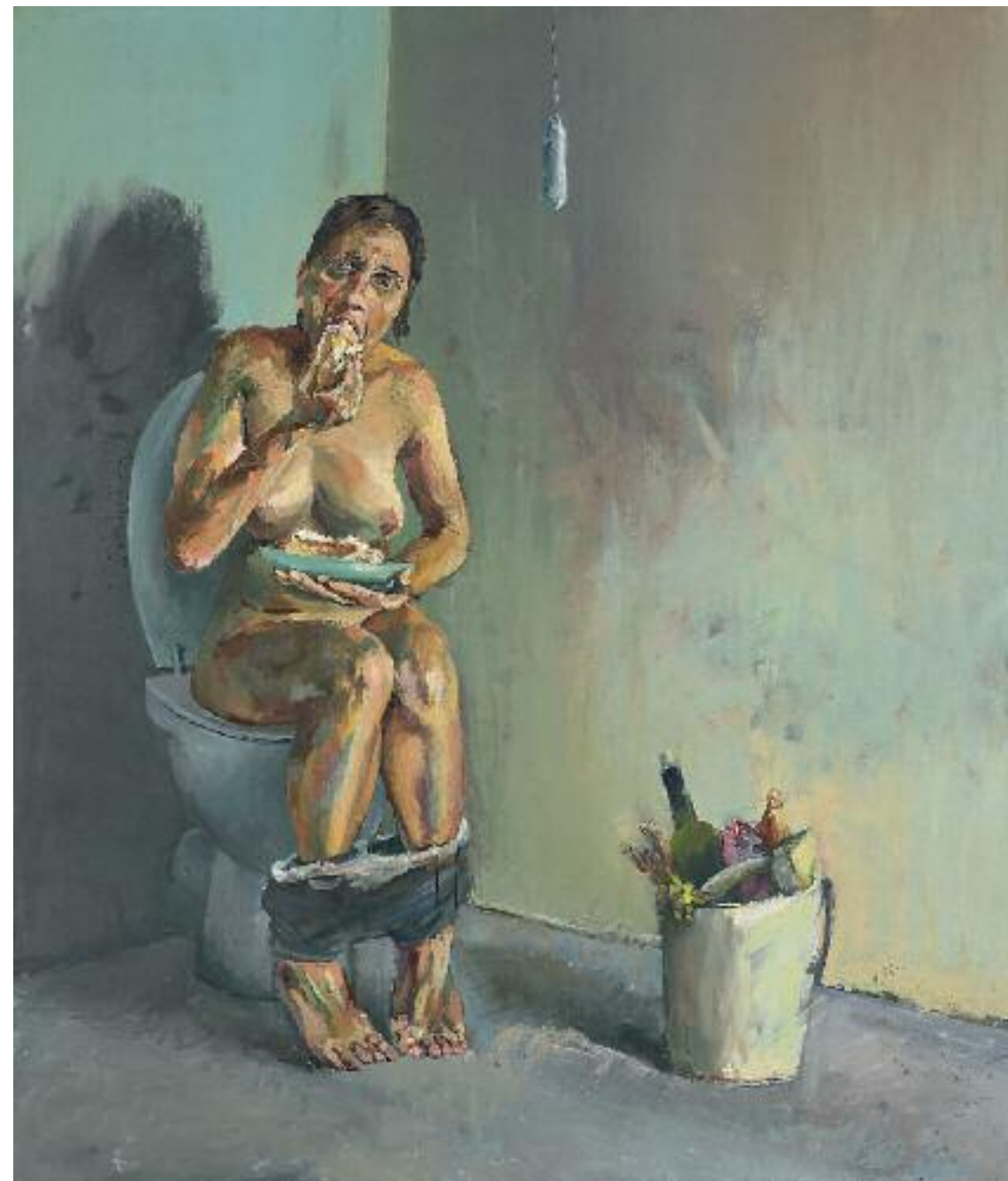

Επιφάνεια μ20
Λάδι σε ύφασμα
38 x 25 εκ.
2018

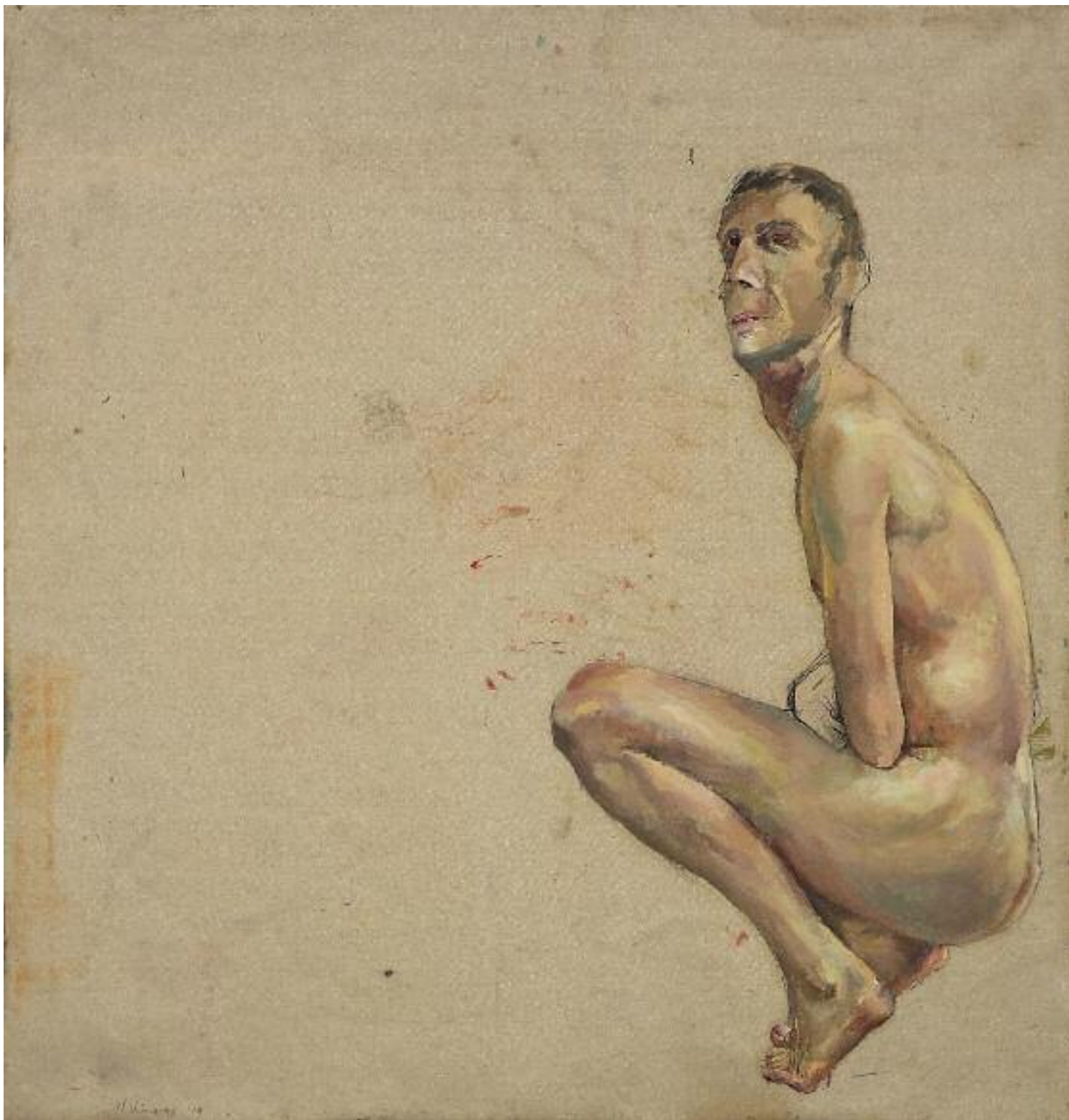
Χωρίς τίτλο
Λάδι σε καμβά
60 x 80 εκ.
2015

Συλλογή
Πινακοθήκης
Γ. Βογιατζόγλου
Αρ. κτ. 2761

A2
Λάδι σε καμβά
140 x 120 εκ.
2017

Επιφάνεια M24
Λάδι σε καμβά
210 x 200 εκ.
2019

Συλλογή
Πινακοθήκης
Γ. Βογιατζόγλου
Αρ. κτ. 2759

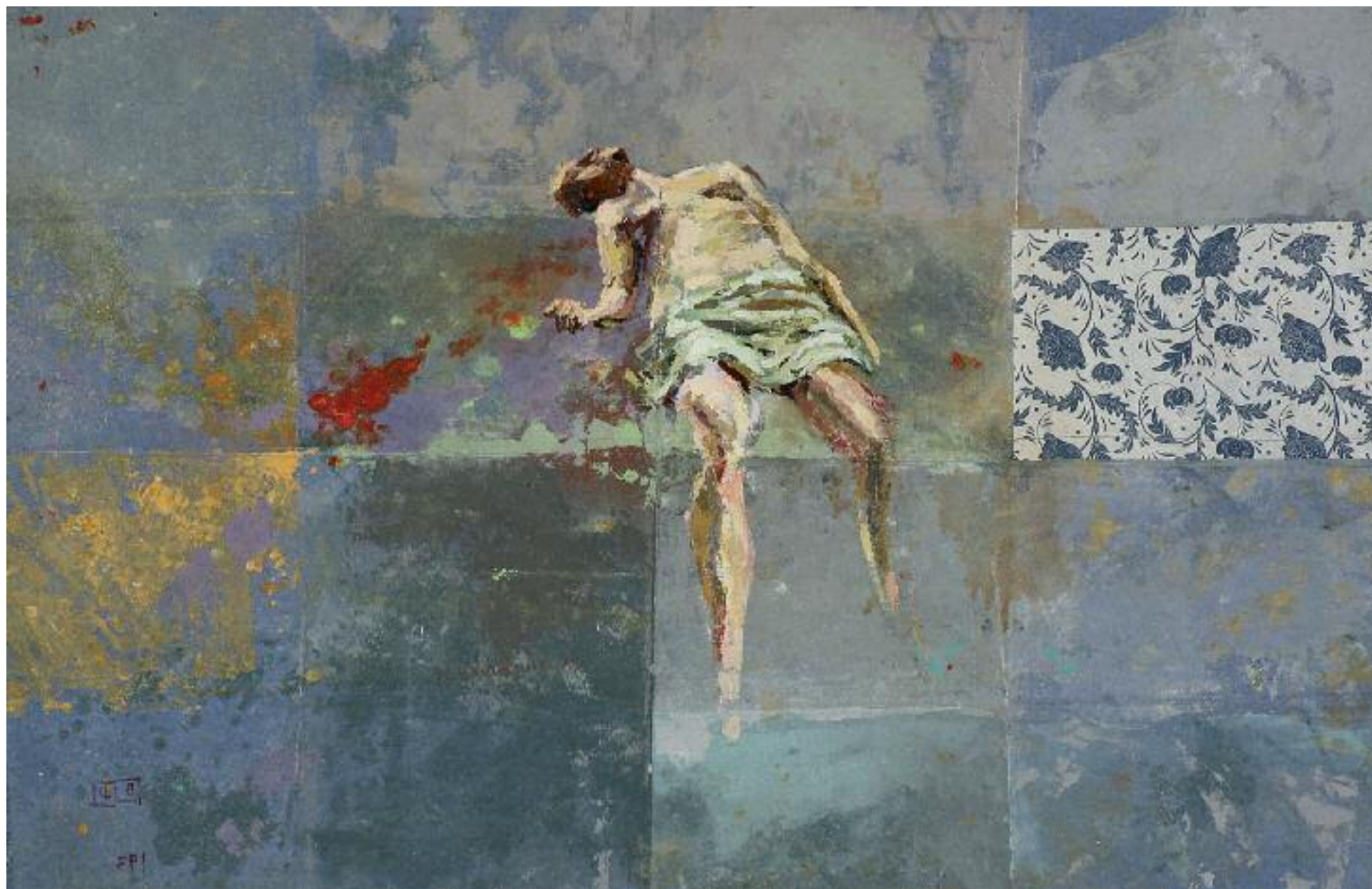
Επιφάνεια μικρό 14
Λάδι σε χαρτί περιτυλίγματος
70 x 39 εκ.
2017

Συλλογή
Πινακοθήκης
Γ. Βογιατζόγλου
Αρ. κτ. 2763

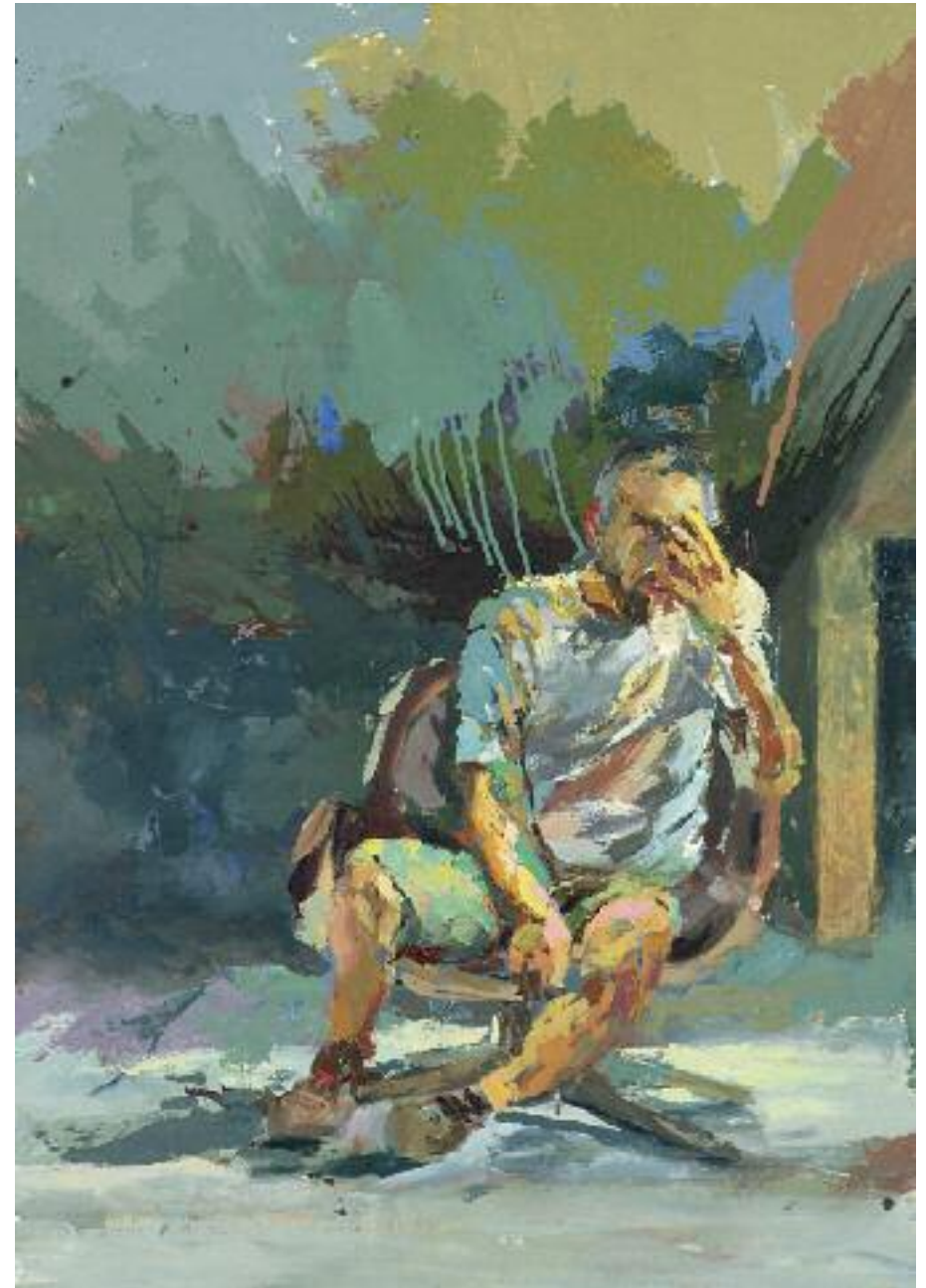
Το Ψ και το Ε συναντιούνται
Λάδι σε ξύλο και ύφασμα
80 x 60 εκ.
2015

Επιφάνεια μ23
Μικτή τεχνική
73 x 108 εκ.
2019

Ψ34
Λάδι σε καμβά
89 x 50 εκ.
2017

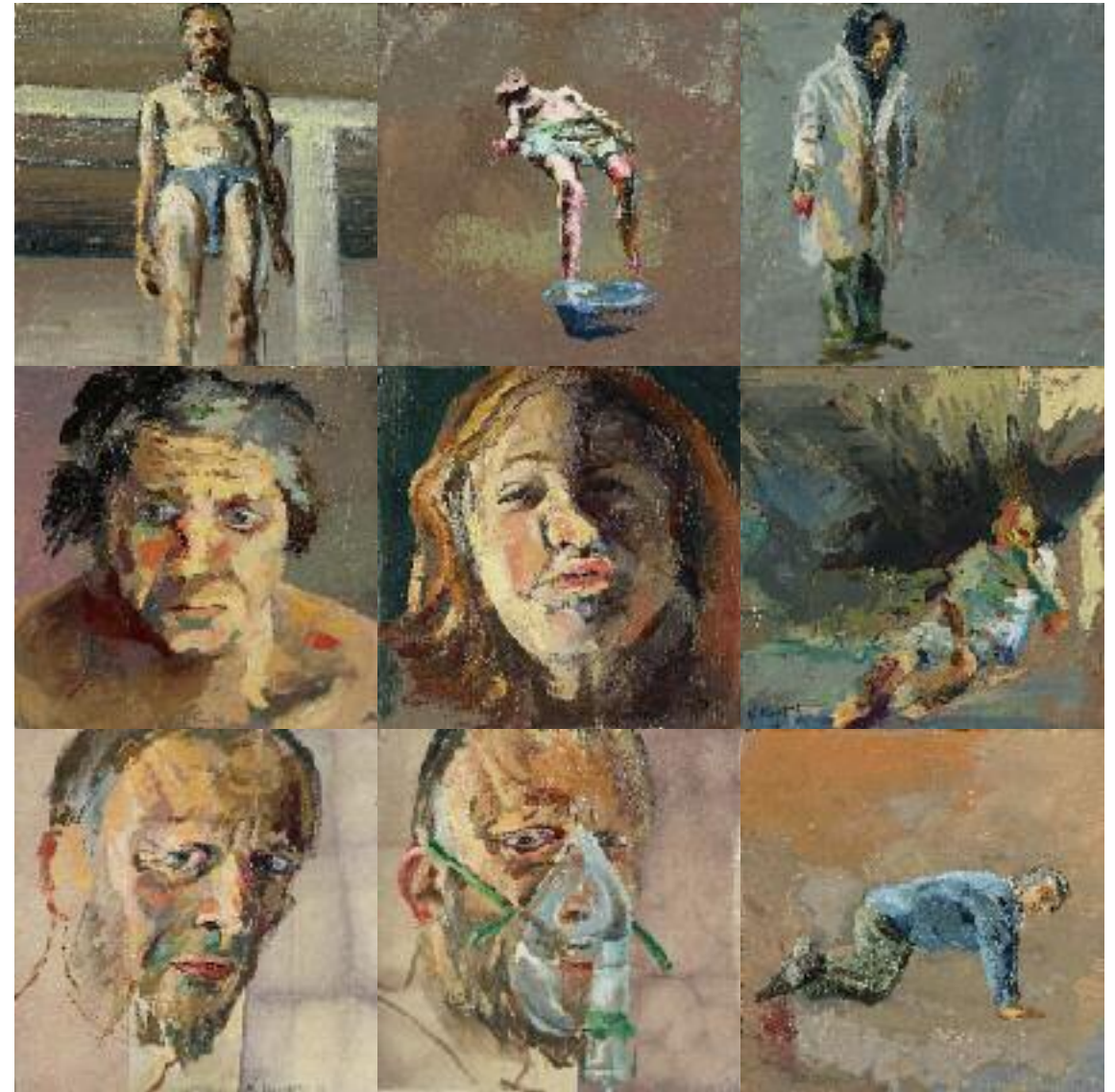
Ψ35
Λάδι σε καμβά
100 x 70 εκ.
2017

Επιφάνεια Μ19
Λάδι σε καμβά
160 x 200 εκ.
2018

Ψ36
 Λάδι σε καμβά
 140 x 120 εκ.
 2017

Πολύπτυχο
 Λάδι σε καμβά
 Το κάθε ένα 25 x 25 εκ.
 2015 - 2016

Φθορά
Λάδι σε καμβά
180 x 80 εκ.
2015

Εμιλία Ξανθοπούλου: Ήταν αλλιώς πριν, θα είναι διαφορετικά μετά

Η Εμιλία Ξανθοπούλου παρουσιάζει μια σειρά πορτρέτων, γυναικών κυρίως. Απαιτητικά πορτρέτα γυναικών ή πορτρέτα απαιτητικών γυναικών. Μορφές που επιβάλλονται. Δυναμικές παρουσίες στο χώρο, που μάλλον καθορίζουν το χώρο, αλλάζουν στη δεδομένη στιγμή την τάξη των πραγμάτων. Το επίπεδο φόντο στα έργα της, διευθετημένο με γεωμετρικά σχήματα, έντεχνα τοποθετημένα, με σύμβολα ή μοτίβα ταπετσαρίας, ανάλογα με τα «αιτήματα» της ανθρώπινης φιγούρας. Όλα αφορούν τη δεδομένη στιγμή: ήταν αλλιώς πριν, θα είναι διαφορετικά μετά. Ένα δυναμικό ενσταντανέ που διαρκεί όσο το ανοιγοκλείσιμο του κλείστρου της μηχανής, μια πλούσια χρωματικά και συνεπώς συναισθηματικά εντύπωση που όσο πιο έντονη, τόσο και εφήμερη. Ο χρόνος στη δουλειά της Ξανθοπούλου είναι καθοριστικός στον ίδιο βαθμό με την ανθρώπινη παρουσία. Ένα στιγμιαίο παρόν, που προορίζεται μοιραία να αντικατασταθεί άμεσα από κάποιο άλλο, κάτι σαν ανάρτηση στα μέσα κοινωνικής δικτύωσης, πεπερασμένα συνταρακτικά ερεθίσματα. Δεν γίνεται πιο Ποπ!

Χρίστος Χριστοφής
Μάρτιος 2019

Μονάδες ζωής, σε ρόλους της ίδιας ζωής

Μέσα από την απεικόνιση νεαρών, ηλικιακά, μορφών, η Αιμιλία Ξανθοπούλου στοχεύει σε πεδία ψυχογραφικών περιοχών, στα όρια και την έκταση του προσωπικού, της ατομικότητας, του βιωματικού τους χώρου. Με έναν ήπιο εξπρεσιονισμό, συμβολισμούς και υπαινικτικά παρένθετα στοιχεία, περνά εύστοχα σε χαρακτηρισολογίες των εικονιζόμενων, ανασύρει τις ποικιλώνυμες ευαισθητοποιήσεις τους, τον κρυμμένο, ίσως εύθραυστο, συναισθηματικό τους κόσμο. Με την υλικότητα του χρωματικού πλασμού, με έντεχνους χειρισμούς, που διαμορφώνουν γνωρίσματα εσώτατων διεργασιών, τροφοδοτεί και ανα-παριστά “μονάδες ζωής”, σε ρόλους της ίδιας της ζωής. Η εικονογραφική δομή των χώρων όπου εντάσσονται, δίνεται με διάσταση αινιγματική, λόγω των παραπληρωματικών θεμάτων, που έντεχνα τοποθετούνται σε σημεία. Όπως τα λευκά πουλιά, τα ρόδινα τριαντάφυλλα, τα φύλλα, μια λάμπα ηλεκτρικού ή και φόντα με σχήματα ρόμβων ή κύκλων σε κόκκινο χρώμα. Και αλλού, όπου τα ανθογραμμένα μοτίβα μορφής ταπετσαρίας ή οι έντονες οριζόντιες και κάθετες πινελιές, δίνουν την αίσθηση, ότι μορφές και περιβάλλον συνιστούν συναρτήσεις, σ’ ένα σύστημα κατά βάθος αναφορών, στη σύγχρονη καθημερινότητα. Κατ’ ουσίαν, τα πορτρέτα της Ξανθοπούλου, τόσο τα γυναικεία όσο και τα ανδρικά, δείχνουν να ποζάρουν κοιτώντας κατάματα, με τρόπους που μας επιτρέπουν να οδηγηθούμε σε ερμηνείες κρυπτόμενων εσωτερικών τους κωδίκων. Παραπεμπτικών σε μια υποβαλλόμενη άσκηση ενόρασης των μύχιων ψυχικών και υποσυνείδητων αναγκών, που διέπουν την ανθρώπινη φύση.

Έλλη Κοκκίνη Καπλάνη
Ιστορικός- Κριτικός Τέχνης

Εμιλία Ξανθοπούλου

Η Εμιλία Ξανθοπούλου γεννήθηκε στη Θεσσαλονίκη. Σπούδασε στο Τμήμα Εικαστικών και Εφαρμοσμένων Τεχνών του ΑΠΘ (2003-2008), από όπου αποφοίτησε με άριστα. Συνέχισε για ένα χρόνο στη Σχολή Καλών Τεχνών της Μαδρίτης στο πλαίσιο του προγράμματος Erasmus. Πραγματοποίησε μεταπτυχιακές σπουδές στο Central Saint Martins College του Λονδίνου (2009-2010) με δασκάλα την Joanna Greenhill όπου βραβεύτηκε με το βραβείο Mishcon De Reya Art Prize. Έχει παρουσιάσει τη δουλειά της σε πέντε ατομικές εκθέσεις σε Αθήνα και Θεσσαλονίκη και έχει λάβει μέρος σε δεκαπέντε ομαδικές στην Ελλάδα και το εξωτερικό. Ζει και εργάζεται στη Θεσσαλονίκη.

Μια σκέψη

Μέσα από τη δουλειά μου προσπαθώ να μάθω, να εμβαθύνω να επικοινωνήσω και να ξεδιαλύνω... Ζωγραφίζοντας το ανθρώπινο πρόσωπο, επιχειρώ να διευρύνω τους δικούς μου ορίζοντες, ενώ παράλληλα επιζητώ το διάλογο με το θεατή.

Η τέχνη, άλλωστε, «είναι το καλύτερο εργαλείο της ανθρώπινης νόησης. Είναι η μόνη που μπορεί να βάλει σε τάξη το χάος»

(Jean Clair)

Ε. Ξ.

Χωρίς τίτλο
Λάδι σε καμβά
100 x 100 εκ.
2017

Χωρίς τίτλο
Λάδι σε καμβά
80 x 80 εκ.
2017

Χωρίς τίτλο
Λάδι σε καμβά
100 x 100 εκ.
2019

Χωρίς τίτλο
Λάδι σε καμβά
100 x 100 εκ.
2016

Χωρίς τίτλο
Λάδι σε καμβά
100 x 100 εκ.
2019

Συλλογή
Πινακοθήκης
Γ. Βογιατζόγλου
Αρ. κτ. 2768

Χωρίς τίτλο
Λάδι σε καμβά
100 x 100 εκ.
2017

Χωρίς τίτλο
Λάδι σε καμβά
100 x 100 εκ.
2018

Χωρίς τίτλο
Λάδι σε καμβά
80 x 80 εκ.
2016

Χωρίς τίτλο
Λάδι σε καμβά
50 x 50 εκ.
2017

Χωρίς τίτλο
Λάδι σε καμβά
100 x 100 εκ.
2018

Συλλογή
Πινακοθήκης
Γ. Βογιατζόγλου
Αρ. κτ. 2766

Χωρίς τίτλο
Λάδι σε καμβά
100 x 100 εκ.
2018

Χωρίς τίτλο
Λάδι σε καμβά
100 x 100 εκ.
2018

Χωρίς τίτλο
Λάδι σε καμβά
50 x 50 εκ.
2018

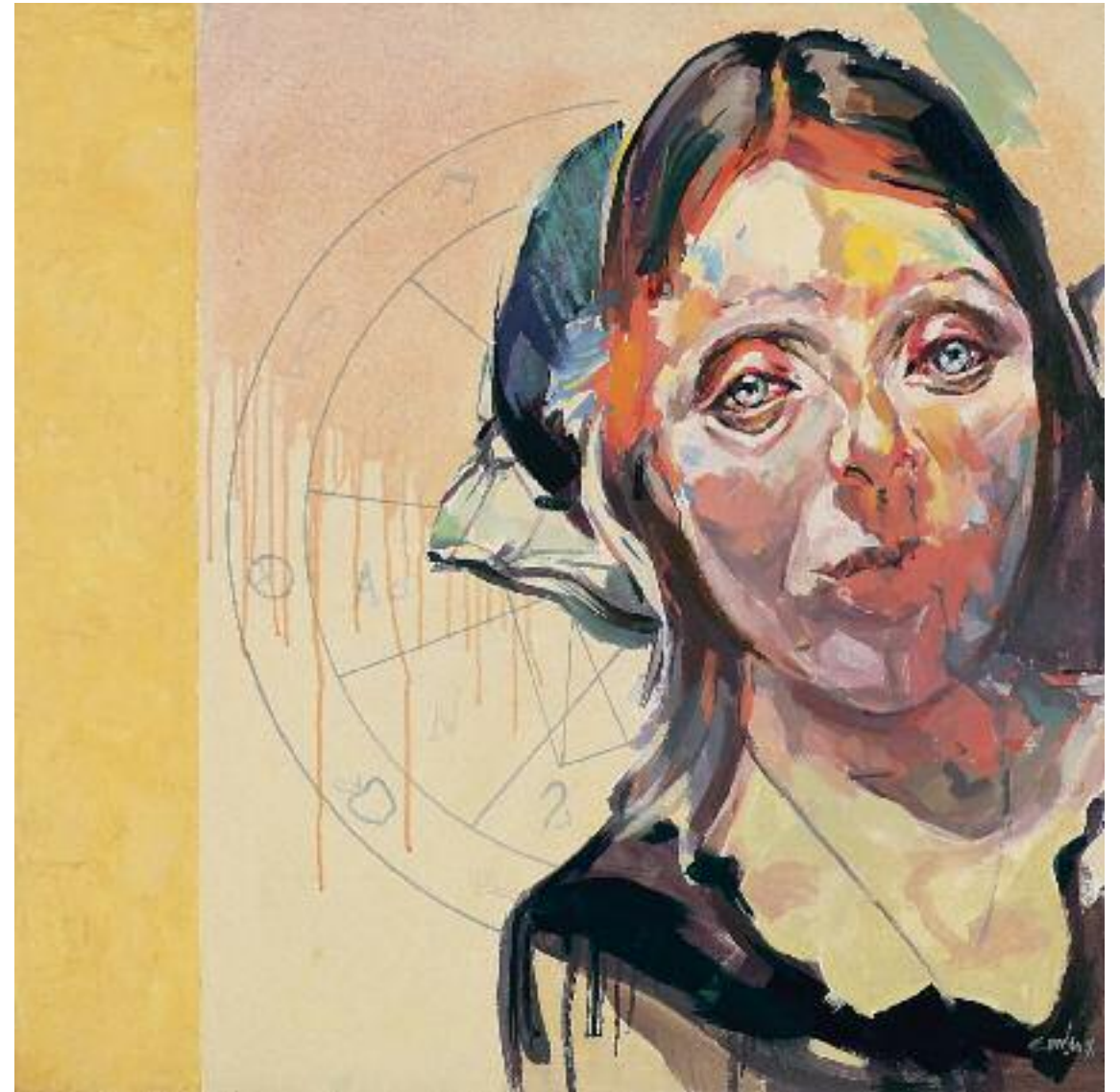

Χωρίς τίτλο
Λάδι σε καμβά
150 x 150 εκ.
2016

Χωρίς τίτλο
Λάδι σε καμβά
70 x 70 εκ.
2015

Συλλογή
Πίνακοθήκης
Γ. Βογιατζόγλου
Αρ. κτ. 2769

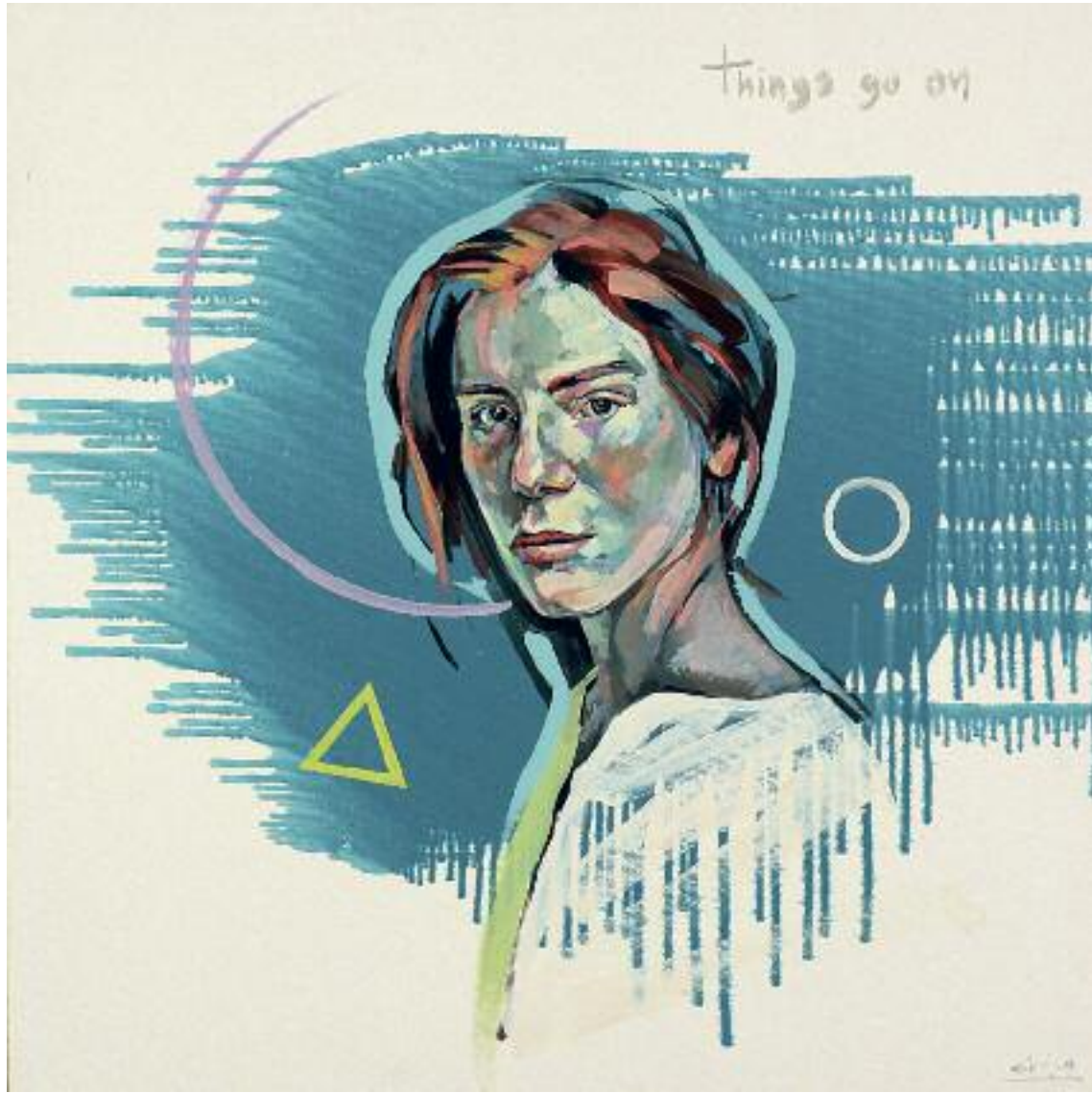

Χωρίς τίτλο
Λάδι σε καμβά
80 x 80 εκ.
2015

Χωρίς τίτλο
Λάδι σε καμβά
80 x 80 εκ.
2017

Χωρίς τίτλο
Λάδι σε καμβά
100 x 100 εκ.
2017

Χωρίς τίτλο
Λάδι σε καμβά
100 x 100 εκ.
2017

Χωρίς τίτλο
Λάδι σε καμβά
150 x 150 εκ.
2017

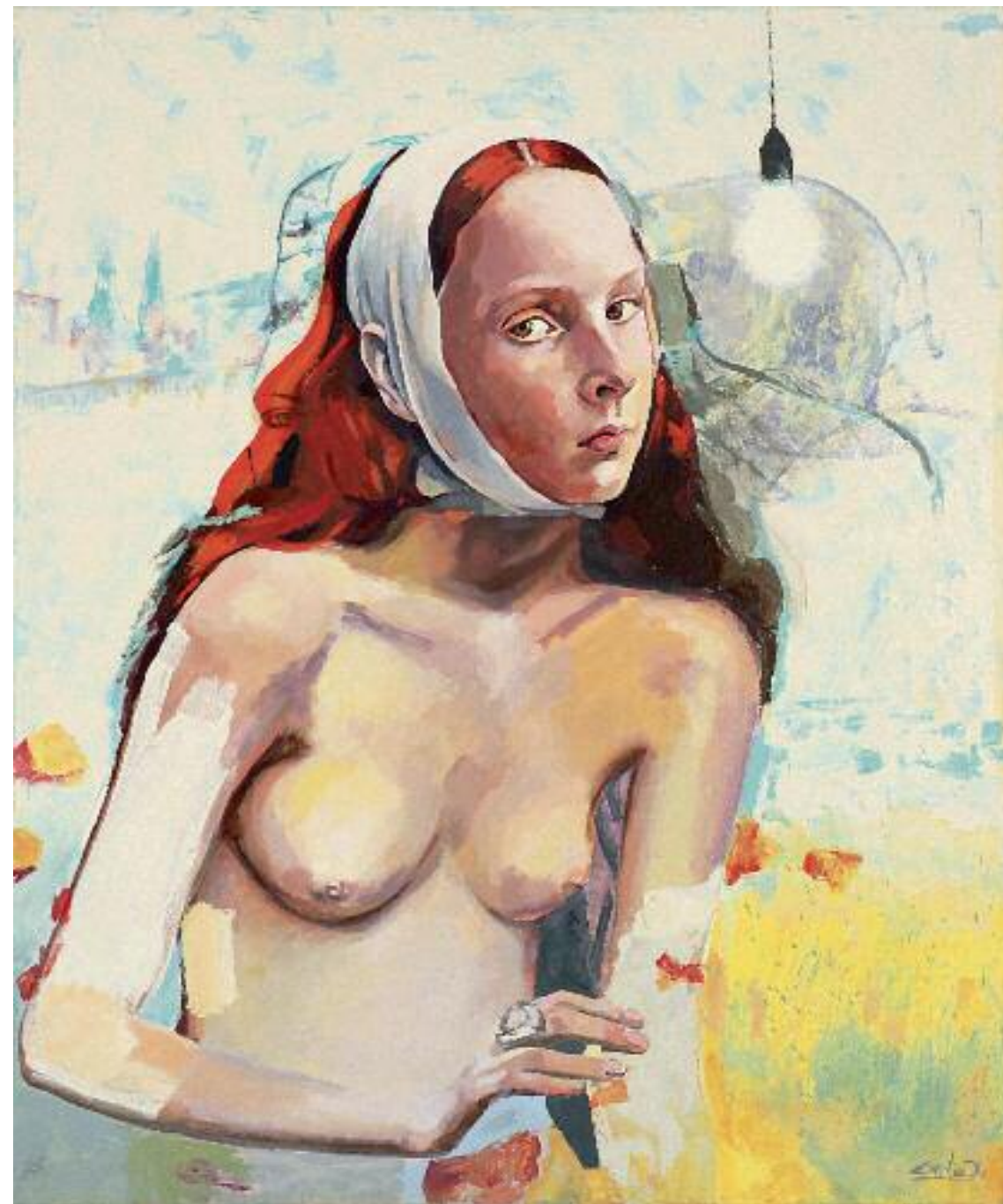
Συλλογή
Πινακοθήκης
Γ. Βογιατζόγλου
Αρ. κτ. 2765

Χωρίς τίτλο
Λάδι σε καμβά
90 x 70 εκ.
2017

Χωρίς τίτλο
Λάδι σε καμβά
100 x 80 εκ.
2016

Συλλογή
Πινακοθήκης
Γ. Βογιατζόγλου
Αρ. κτ. 2770

Χωρίς τίτλο
Λάδι σε καμβά
100 x 80 εκ.
2015

Χωρίς τίτλο
Λάδι σε καμβά
100 x 100 εκ.
2019

Συλλογή
Πινακοθήκης
Γ. Βογιατζόγλου
Αρ. κτ. 2767

Χωρίς τίτλο
Λάδι σε καμβά
100 x 100 εκ.
2017

Χωρίς τίτλο
Λάδι σε καμβά
100 x 100 εκ.
2018

Ο ΚΑΤΑΛΟΓΟΣ ΤΥΠΩΘΗΚΕ ΣΕ ΧΑΡΤΙ
FEDRIGONI VELVET 170 ΓΡ. ΣΕ 1000
ΑΝΤΙΤΥΠΑ ΤΟΝ ΑΠΡΙΛΙΟ ΤΟΥ 2019
ΜΕ ΤΗΝ ΕΥΚΑΙΡΙΑ ΤΗΣ ΕΚΘΕΣΗΣ
ΚΤΙΡΙΟ 1 ΤΟ ΑΤΕΛΙΕ ΝΙΚΟΣ ΚΟΝΙΑ
ΡΗΣ - ΕΜΙΛΙΑ ΞΑΝΘΟΠΟΥΛΟΥ ΣΤΗΝ
ΠΙΝΑΚΟΘΗΚΗ Γ. ΒΟΓΙΑΤΖΟΓΛΟΥ

